

CHƯƠNG 8

Cao Hàn đi vào "Hạnh Lâm", phóng tầm mắt nhìn, muốn tìm một góc không có người, để nói chuyện hơn. Chàng đã vạch sẵn lời mào đầu, đã học thuộc lòng từng câu muốn nói Tuy nhiên, trong lòng chàng cũng hiểu rõ, thứ chuyện trò này khá là khó khăn. Hoặc giả, chàng nên viết bức thư, tránh thứ sượng sùng mặt đối mặt này Nhưng lại sợ thư viết không rõ ràng, trái lại, tổn thương càng sâu

Hôm nay, phải cùng với Khả Tuệ nói chuyện chân thành thẳng thắn; phải đem tất cả nói cho mình bạch rõ ràng; tóm lại, phải gỡ bỏ "mối tình hiểu lầm" này!

ánh mắt chàng lướt đến một góc tường bên trái nhà, có một phụ nữ ngồi ở đây, tóc dài xõa trên vai, đôi mắt long lanh như nước! Đang đắm đắm nhìn vào chỗ nàng, "tim" chàng lại rối loạn, trong đầu chàng có tiếng kêu ong ong một hồi, đó là Phấn Vân! Sao nàng lại ở đây Lại một lần "ngẫu nhiên" ử Phấn Vân đang gật đầu chào chàng.

Chàng rất nhanh đi lại, ngồi ghé ở ghé tựa đối diện Phấn Vân, giơ tay nắm lấy tay Phấn Vân đặt trên bàn. Phấn Vân rất nhanh rút tay về, mở to mắt nói:

- Ngồi ngay ngắn!

Chàng không tự chủ ngồi ngay người lại Người bồi bàn đi tới, chàng kêu một ly cà phê Phấn Vân mặc một chiếc áo lụa màu xám, nét mặt trầm tĩnh dịu dàng hòa nhã, lông lông như một vạt mây mỏng. Phấn Vân, Phấn Vân, Phấn Vân... trong đáy lòng chàng khẽ gọi tên nàng, em không biết rằng mình hấp dẫn người khác biết bao, em không biết ma lực của mình. Phấn Vân, Phấn Vân, Phấn Vân!

- Cao Hàn - Phấn Vân bắt đầu nói - ông nghe rõ này, tôi cả buổi sáng nay gọi điện thoại cho ông, ông đều không có nhà, tôi đành đến đây đợi ông. Tôi phải đi ngay, Khả Tuệ chắc sắp đến!

à, Khả Tuệ, đúng rồi, đây là cuộc hẹn của chàng và Khả Tuệ.

- Cô làm sao lại đến? - Chàng hỏi

- Khả Tuệ nói cho tôi biết hai người sắp gặp nhau ở đây!

- à! - Chàng đáp, trừng mắt nhìn nàng - Nói cho cô biết một chuyện không thú vị, trong ao hoa sen có khá nhiều nòng nọc nhỏ coi lung tôi là giấy kẻ khuôn nhạc, viết bản nhạc lên lưng tôi, cô có tin không?

- Không tin. - Nàng giản đơn nói, thờ thật sâu, sắc mặt biến thành hết sức trầm trọng mà nghiêm túc - Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông, ông có thể yên tĩnh hai phút, nghe tôi nói hết không?

- Được! - Chàng cắn răng.

Người bồi bàn đưa cà phê đến, chàng vô thức bỏ đường, đổ sữa vào Phần Vân nhìn đồng hồ, nàng không có thời gian sửa sang lời lẽ, Khả Tuệ sắp đến. Nàng nói rất nhanh:

- Cao Hàn, ông không thể cự tuyệt Khả Tuệ.

Chàng lập tức ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn nàng.

- Thế là ý thế nào

- ông nhận lời với tôi, tiếp tục đối tốt với Khả Tuệ! - Nàng bức xúc nói, bức xúc đến gần như khẩn cầu - ông sẽ nhận ra, cô ấy có rất nhiều rất nhiều ưu điểm. ông sẽ nhận ra, cô ấy còn đáng yêu hơn nhiều so với ông tưởng tượng.!

Chàng đẩy hũ đường, ly và thìa phát ra tiếng va chạm lạnh canh. Chàng lim dim mắt, đáy mắt có một ngọn lửa âm ỉ đang cháy

- Cô đến đây, là để nói với tôi câu đó? - Chàng thấp giọng trầm uất, trong tiếng nói có nộ khí cố ghìm nén.

- Phải! - Nàng nói, ý khẩn cầu trong ánh mắt càng đậm - Vì tôi, xin ông tiếp tục đối tốt với Khả Tuệ!

- Vì cô - Chàng càng cao giọng.

- Phải Nếu ông làm tổn thương Khả Tuệ, tôi suốt đời sẽ không tha thứ cho ông, tôi sẽ hận ông, Cao Hàn!

Chàng nhìn nàng chăm chăm, tròn mắt không hề đưa đẩy

- Cô biết cô đang nói gì với tôi không? Cái đó so với cô đánh tôi một cái tát, đẩy tôi xuống ao sen còn hung dữ, còn tàn nhẫn hơn! Cô yêu cầu tôi đi yêu một người con gái khác, nói cách khác, cô không thiết đến tôi! Cô dùng thủ đoạn cao tay nhất để cự tuyệt tôi, rắp tâm đẩy tôi xuống mười tám tầng địa ngục...

- Không không! - Nàng vội giải thích, muốn an ủi chàng- Không phải giống như ông nghĩ, tôi có nỗi khổ tâm, Cao Hàn, buổi tối tôi sẽ lại giải thích với ông. Nếu ông mong muốn tôi buổi tối đến cuộc hẹn, ông hiện giờ phải đáp ứng yêu cầu của tôi ông không thể ngả bài với Khả Tuệ, nếu ông nói, tôi buổi tối cũng không đến.

- Cô đang uy hiếp tôi

- Phải

- Cô... - Chàng cắn răng, hung dữ nhìn nàng, nộ khí trong đáy mắt càng đậm
- Cô đang khuyến khích tôi một phát tên bắt hai con chim.

Nàng sợ đến giật nảy người lên.

- ông nói sao lại khó nghe như thế? ông biết rõ tôi không phải là có cái ý ấy...

- Thế thì, sau khi tôi "tốt" với Khả Tuệ, cô cũng chịu "tốt" với tôi phải không? Tôi có thể vừa bàn chuyện yêu đương với Khả Tuệ, vừa bàn chuyện yêu đương với cô phải không?

- ông... ông đừng có nói bậy!

- Nói bậy! - Chàng vỗ bàn một cái, khiến cho khách đều kinh động. Phần Vân vội vàng giơ tay đề lên tay chàng, lập tức chàng trở tay lại nắm lấy nàng- Phần Vân, cô đang lừa trẻ con? Cô coi tôi mấy tuổi "Bé con, đừng khóc, bé hãy ăn sô- cô- la, ăn xong sô- cô- la lại cho bé trứng chiên!" Kỳ thực, căn bản không có trứng chiên, không ăn sô- cô- la cũng không có trứng chiên! Đúng thế không?

Nàng mở to mắt, chăm chăm nhìn Cao Hàn.

- Hôm nay, dù tôi tiếp nhận Khả Tuệ, hay là không tiếp nhận Khả Tuệ, đằng nào cô cũng chuẩn bị lui sang một bên, đúng thế không? - Chàng nhìn xói nàng
- Nếu cô quả thực muốn lánh khỏi tôi, cô cũng bớt lo đến việc của tôi! Tôi thích cự tuyệt ai, tôi thích tốt với ai, đều không có quan hệ đối với cô, không cần cô lo! - Chàng hất tay nàng ra, tức lồng lộn ngồi lặng thờ hồn hên.

- Nhưng... nhưng, Cao Hàn - Nàng cố gắng nói - ông... ông quen Khả Tuệ trước...

- Tôi quen cô trước! - Chàng lạnh lùng tiếp nói

- Thế nào

- Đừng nói cô quên cảnh trước cửa hàng bán chó! Đừng nói cô quên Ni Ni từ đâu mà có!

- Thôi được - Nàng nhẫn nại nuốt một ngụm nước bọt - Cứ cho là ông quen tôi trước, ông lại theo đuổi Khả Tuệ trước... ông phải chịu trách nhiệm đối với cô ấy!

- Tôi không "theo đuổi" cô ấy! - Cao Hàn hấp tấp khẽ kêu - Thế nào gọi là "theo đuổi"? Tôi không từng nói tôi yêu cô ấy, tôi không hôn cô ấy, tôi không cùng cô ấy làm bất kỳ hành vi nào vượt khỏi tình bạn, sao gọi là "theo đuổi"? Chẳng lẽ tôi cùng một số bạn gái khiêu vũ, xem phim, đi dạo phố... thì phải bàn đến chịu trách nhiệm! Nếu như vậy thì tôi ít nhất nên chịu trách nhiệm đối với hai chục cô gái!

- Thôi thôi, đừng cãi nhau, đừng kêu! - Phần Vân khẽ nhíu mày - Tôi không nên nhắc đến hai chữ trách nhiệm, được không? Cứ coi là tôi nói sai, được không? Cao Hàn, nghe tôi nói... Nàng nhìn sâu chàng - Khả Tuệ tới qua đến phòng tôi, cô ấy nói với tôi, cô ấy hoàn toàn tâm ý yêu ông!

- Ủa! - Cao Hàn ngừng lại một chút - Cho nên hôm nay tôi phải nói rõ ràng với cô ấy! Cho nên...

- Cho nên hôm nay ông không được phép nói!

- Làm sao - Cao Hàn bực bội nhìn nàng - Ai phải cô đến làm ông Tư bà Nguyệt? - Chàng nghiêng răng nghiêng lợi - Cô rất thoải mái, rất vui vẻ, phải vậy không? Cô rất vui thích đóng vai ông Tư bà Nguyệt? Cô ném tôi củ khoai tây nóng bỏng này vào lòng người khác! Nếu tôi tốt với Khả Tuệ, cô sẽ vui sướng, phải vậy không?

Nàng cúi đầu xuống, không nói

- Phải vậy không? - Chàng gay gắt hỏi dồn dập một cách giận dữ.

Nàng nhìn chàng, bỗng thấy mình đến đây quả là thừa, thấy mình quả là ngây thơ và ấu trĩ. Nàng nhắc cái xác trên bàn lên:

- Tôi phải đi đây Tôi không khuyên nổi ông, tùy ông làm sao thì làm! Tôi phải đi đây Khả Tuệ đáng ra phải đến rồi! Tôi không muốn cô ấy nhìn thấy tôi!

- Ngồi xuống! - Chàng đè cổ tay nàng xuống - Chuyện của chúng ta chưa nói hết!

- Để tôi nói hết với ông! - Nàng bỗng nhiên lửa giận bốc lên, uất giận và bết tặc tựa hai dòng nước lớn từ trong lòng nàng cuộn cuộn tới, nàng nói rất nhanh - Tôi nói rõ ràng với ông, ông tốt hay không tốt với Khả Tuệ, là chuyện của hai người! Ông tốt với cô ấy không được, ông không tốt với cô ấy cũng được, tôi thề rằng không lai vãng với ông nữa! Xin ông cũng nên tôn trọng một chút, đừng đến tìm tôi nữa! Tôi hôm nay, tôi cũng sẽ không đến truyền hình Trung ương! Tôi không can thiệp vào nhất cử nhất động của ông, ông cũng đừng quấy rầy tôi!

Nàng đứng lên quay người toan đi Chàng thò tay xiết cứng lấy cổ tay nàng. Nàng ngược mắt nhìn chàng, trong ánh mắt của chàng, có một thứ đau đớn gần như tuyệt vọng. Chàng hạ thấp giọng:

- Nếu đúng tôi chỉ là một gánh nặng đối với cô Nếu đúng tôi không có chút phân lượng nào trong lòng cô Thế thì, cô đi đi! Tôi cũng thề rằng sẽ không quấy rầy cô nữa!

Nàng sững lại, dăm dăm nhìn chàng. Chàng thở nặng nề, cái "chờ đợi" ấy sắp nấu chín chàng. Nàng tiếp tục nhìn chàng. Chàng đã buông tay, cố làm ra vẻ ung dung uống cà phê, tay chàng hơi run, cà phê sánh ra một nửa Nàng nhìn mãi nhìn mãi, bước chân nàng sỏi không nổi, trong lòng nàng nóng rực mà lại chua cay quặn thắt. Trong khoảnh khắc này, nàng cũng đo được tình cảm của mình đối với chàng, cái tình cảm không muốn thừa nhận, không chịu thừa nhận. Hạ Phấn Vân, mày bắt tất tụt tự cho mình là thanh cao Mày cũng chỉ là một người phụ nữ! Chỉ là một người phụ nữ tâm hồn có thể bị xao động.

Cao Hàn thận trọng kéo một cái ghế tựa đến bên cạnh nàng, thận trọng nói một câu:

- Ngồi xuống đi! Tôi kêu cho cô một ly cà phê nóng nữa!

- Nàng giống như bị thôi miên ngồi xuống.

Chàng thoát phục xuống bàn, vùi đầu vào trong lòng bàn tay, thở phào như trút được gánh nặng. Rất nhanh, chàng ngẩng đầu lên, gọi người bồi bàn, lại kêu hai ly cà phê, mắt chàng sáng long lanh mà ướt nhào Người bồi bàn vừa quay đi, chàng thò tay nắm chặt tay nàng, nắm thật chặt.

- Đừng nói gì nữa, Phấn Vân - Chàng dịu dàng nói nhỏ - Để tôi thu xếp, tôi là đàn ông.

- à! - Nàng tỉnh lại, kinh hoảng, ngẩng đầu lên - Không được, không được! Cao Hàn, không được!

- Cái gì không được? Chúng ta đừng quay đầu lại nữa, được không?

- ông không thể làm thương tổn Khả Tuệ. Chính ông để cô ấy "cho rằng" ông yêu cô ấy... Ô! - Nàng chưa nói xong lời của nàng - Hồng rồi, cô ấy đến! Tôi đi trước một bước. Ô không kịp nữa, cô ấy nhìn thấy chúng ta rồi!

Thật vậy, Khả Tuệ đang mặc một bộ quần áo đồ tươi, giống như một ngọn lửa đang cháy, lao thẳng tới Nàng cười, không để tâm đến mà tràn đầy vui vẻ, bước chân nàng nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Nàng đến bên bàn của họ, hơi mang vẻ kinh ngạc nhìn Cao Hàn lại nhìn Phấn Vân, nét cười trước sau in bên môi nàng. Nàng cười hỏi:

- Hai người làm sao lại ở cùng một chỗ? à, tôi biết rồi! - Nàng chột hiểu ra nhìn Phấn Vân - Thím giúp anh ấy làm xong bản ca "Liên Hoa Lạc" rồi ử

Phấn Vân bắt an khẽ ho một tiếng, gấp gáp nói:

- Tôi phải đi đây!

- Bạn cái gì thế? - Khả Tuệ ấn trên vai nàng - Hãy ngồi lại đã, thím về nhà cũng không có việc gì làm suốt ngày nhốt mình trong nhà, không biết sao thím chịu nổi - Nàng ngồi xuống, nhìn cả phê của họ - Tôi không uống cà phê, tôi muốn một ly nước cam tươi - Nàng chăm chú nhìn Cao Hàn, thân thiết chăm chú nhìn Cao Hàn - Anh làm sao gây thế?

- Gây à? - Cao Hàn vô thức sờ cằm mình - Không phải gây chứ? Cô quá nhạy cảm!

- Tôi không nhạy cảm, anh đúng là gây! - Khả Tuệ cố chấp nói, dùng ống hút uống nước cam vừa đưa đến. - Anh không chỉ gây mà còn có phần... có phần tiêu tụy Đúng! Là hai chữ tiêu tụy Anh quá bận, vừa phải ứng phó với bài học vừa phải luyện hát vừa phải lên Truyền hình! - Nàng cúi nhìn kỹ chàng - Anh quả thật cảm mạo ử

- Ồ - Cao Hàn hàm hừ - không.

- Thế là biết anh nói bậy nói bạ với tôi! Thím Ba, - Nàng quay đầu lại nhìn Phấn Vân - Cho cháu xem bài ca đi!

- Cả - Phấn Vân ngạc nhiên - Bài Ca gì?

- Bài Liên hoa lạc hai người viết ấy!

Phấn Vân hoang mang rối trí. Nàng lại muốn lánh đi

- Tôi phải đi trước - Nàng chăm chăm nhìn Cao Hàn - Hai người nói chuyện "vui vẻ" nhé!

Cao Hàn hiểu lời nói của nàng, nhìn thấy mắt nàng đang nhắc nhở chàng, nàng lại muốn trốn chạy! Chàng thấy được rằng cái mớ rối bòng bong này, nếu không nhẫn tâm dùng kéo cắt loạn một hồi, thì vĩnh viễn sẽ không giải quyết được. Rất nhanh, chàng trầm giọng nói:

- Đừng đi! Phấn Vân!

Phấn Vân giật mình, Khả Tuệ cũng giật mình. Khả Tuệ kinh ngạc nhìn Cao Hàn, trong lòng có thứ linh cảm mơ hồ.

Phấn Vân cảm thấy không khí căng thẳng, thò tay nhắc chiếc xắc trên bàn lên, nhưng không kịp nữa rồi Tay Cao Hàn đã đặt trên tay nàng, đề lấy tay nàng và chiếc xắc.

- Cao Hàn! - Khả Tuệ mở to mắt kinh hãi kêu - Anh đang làm cái gì thế? Đừng thiếu lễ độ với thím Ba, thím ấy không đùa đâu!

- Tôi không đùa!- Cao Hàn nói với Khả Tuệ một cách chính xác - Cái mà một đời tôi không dám đùa hơn cả là đối với nàng! Cái mà một đời tôi nghiêm chỉnh hơn cả là đối với nàng! Tôi từ lâu đã muốn nói cho cô biết, nhưng...

- Cao Hàn - Phấn Vân đau đớn kêu khê - Đừng quá tàn nhẫn, Cao Hàn! Xin anh đừng nói nữa!

Mắt Khả Tuệ mở thật to, cả hàng lông mi nhướng lên. Trong lòng nàng hết sức mơ hồ, hết sức rối loạn, hết sức kinh lạ... không còn chỗ cho suy nghĩ. Nàng nhìn Cao Hàn, nhìn Phấn Vân, nhìn sững hai người họ. Trong lòng loáng thoáng có phần hiểu rõ, nhưng hoàn toàn không muốn tin vào điều đó. Nàng há miệng, ngớ ngàng mà líu lưỡi hỏi:

- Cái người rớt cuộc đang làm gì thế? Lời các người nói, tôi đều... nghe không hiểu... - Môi nàng run lên, lòng nàng bắt đầu run rẩy, sự tinh tế nữ tính của nàng khiến nàng càng lúc càng hiểu ra sự thật đáng sợ, việc nàng không muốn, cũng không thể tin!

- Khả Tuệ- Cao Hàn ghé đầu lại gần nàng, dịu dàng, kiên định, dững cảm mà "tàn nhẫn" nói - Xin cô giúp đỡ tôi, giúp tôi theo đuổi thím Ba của cô, bởi vì... tôi yêu nàng!

Khả Tuệ nhìn trân trân Cao Hàn, đáy mắt là một khoảng trống mơ hồ, sắc máu trên má nàng bỗng biến mất, trắng như một tờ giấy, môi mím chặt, thở một cách khó nhọc.

Lòng bàn tay Phấn Vân lạnh giá, máu trong toàn thân đều đọng lại Cao Hàn! Cái cục thịt tàn nhẫn, không có nhân tính!

- Khả Tuệ! - Phấn Vân gắng sức nói - Cô đừng nghe anh ta! Cao Hàn đang đùa với cô đấy! Cô biết anh ta... anh ta... chưa từng nói một lời đứng đắn nào - Nước mắt xoay vòng trong mắt nàng, nàng giờ tay nắm lấy tay Khả Tuệ - Cô biết anh ta thích đùa... anh ta...

Khả Tuệ nhìn Phấn Vân, sắc máu trên môi nàng cũng biến mất.

- Phải... - Nàng nói rành rọt - Tôi biết!

- Cô biết, phải không? - Phấn Vân muốn an ủi nàng, muốn làm dịu bàn tay nhỏ đang run lên trong lòng bàn tay mình - Cô biết Cao Hàn rất thích nói bậy nói bạ, rất thích đùa, với người nào ông ta cũng đùa được.

- Phấn Vân! - Cao Hàn cắn răng nói - Đừng như vậy! Đừng đeo mặt nạ nữa! Ba người chúng ta nếu đã mặt đối mặt, mọi người hãy thực tình với nhau Tôi cũng không thể diễn trò nữa, cũng không thể lợi dụng Khả Tuệ...

- Cao Hàn! - Phấn Vân kêu lên ngăn cản chàng.

- Khả Tuệ, - Cao Hàn bất chấp tất cả, nói - Tôi có lỗi, tôi có lỗi, tôi có lỗi đến cực điểm. Từ khi gặp được Phấn Vân ở nhà cô, tôi tiêu tòi! Thẳng thắn mà nói, trong lòng tôi không có người con gái khác nữa!

Phấn Vân nhắm mắt lại, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa Lúc mở mắt ra, nàng phát hiện Khả Tuệ vẫn chăm chú nhìn nàng, chăm chú nhìn kỹ nàng. Tròng mắt đen lớn của Khả Tuệ quái dị mà mờ mịt. Nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến khiến người khác kinh ngạc. Chia tay ra, nàng hết sức dịu dàng dùng ngón tay sờ khoe mắt Phấn Vân, chùi giọt nước mắt của nàng.

- Thím Ba, - Nàng dịu dàng nói - Sao thím lại khóc?

Tim Phấn Vân co giật, rối loạn nhìn Khả Tuệ. Cái dịu dàng của Khả Tuệ khiến nàng càng thêm đau khổ, càng thêm có mặc cảm phạm tội, càng thêm hồ thẹn tự trách mình. Nàng cầm nước mắt, khẽ nói một câu:

- Thím Ba, tôi biết rồi Tôi cuối cùng biết thế nào gọi là mèo khóc chuột, thế nào gọi là chó chết cáo thương. Thím biết không? - Nàng mỉm cười, - Thím có giọt nước mắt rất đẹp!

Phấn Vân sững người, sắc mặt biến thành nhợt nhạt hơn cả Khả Tuệ. Khả Tuệ quay đầu lại, đối mặt với Cao Hàn, nàng tiếp tục mỉm cười, tiếp tục dùng tiếng nói dịu dàng ngọt ngào ấy:

- Anh tại sao phải áy náy đối với tôi Vĩnh viễn tôi không cần sự áy náy ấy! Tôi chưa từng bao giờ đóng cái vai trò sâu khổ, cũng chưa hề cần bất kỳ sự an ủi và thương xót nào! Trước đây không cần, về sau cũng không cần!

Đẩy ly nước cam ra, nàng đứng dậy, vắt túi xách trên lưng, dáng điệu nàng đẹp mà thanh thoát. Quay đầu lại, nàng nhìn Phấn Vân cười tươi tắn:

- Hèn chi hôm qua thím hỏi gặp Cao Hàn ở chỗ nào! Hèn chi thím xin tôi số điện thoại của Cao Hàn! Tôi đã hiểu Thím Ba, tôi học được quá chậm. Ba vẫn nói tôi là một con ngốc ngây thơ! - Nàng đi lại, ôm bả vai Phấn Vân, ghé bên tai Phấn Vân nói nhỏ một câu - Sống vẫn có ý nghĩa hơn chết, phải vậy không? - Nói xong, nàng rất nhanh quay đầu lại, rất nhanh chạy ra khỏi Hạnh Lâm.

Phấn Vân vẫn đờ người, không thể cười, không thể nói, không thể nghĩ, không thể cử động... Có một khoảnh khắc ngắn ngủi, trong óc nàng là một mảng trống không. Sau đó nàng bỗng sực tỉnh:

- Cao Hàn - Nàng nói - ông đuổi theo kêu nàng lại! Nhanh lên đi! Nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay với Khả Tuệ.

Cao Hàn lập tức vọt người lên, chàng chạy ra khỏi quán cà phê, tìm bóng dáng Khả Tuệ. Trên đường Nhân ái xe cô nhộn nhịp, đó chính là giờ tan tầm, xe chen lấn hết chiếc này đến chiếc khác. Chàng tìm kiếm trên vỉa hè, không nhìn thấy Khả Tuệ, nhưng khi nhìn sang đường bên kia, thoáng thấy một bóng người áo màu đỏ đang băng qua đường. Chàng gọi to:

- Khả Tuệ!

Bóng người áo màu đỏ ấy quay đầu lại Chàng nhìn thấy cái mỉm cười rất dịu dàng của Khả Tuệ, trong cái mỉm cười có cái thứ hàm ý, thậm chí có cái chế nhạo nghịch ngợm. Sau đó chàng nhìn thấy Khả Tuệ tựa như vận động viên bơi lội luyện nhảy xuống nước, bỗng tung mình nhảy vào trong biển xe cộ. Máu Cao Hàn bỗng cứng lại, há miệng, chàng gọi to:

- Khả Tuệ!

Đồng thời, Phấn Vân cũng chạy ra, đứng bên Cao Hàn, nàng vừa vặn nhìn thấy cảnh ấy, nàng kêu ré lên:

- Khả Tuệ, dù bất kỳ trừng phạt nào cũng được! Trừ một việc!

Nàng lao tới, cuống cuống lao tới và một cơn hỗn loạn rất lớn. Tiếng thảng xe, tiếng xô đụng, tiếng kêu thét, tiếng người, tiếng xe, tiếng kính vỡ lộn lộn với nhau. Mấy chiếc xe đụng díu vào nhau thành một đống. Cao Hàn nhanh như chớp, dùng lưng ngáng lấy Phấn Vân, mới ngăn nổi nàng lao mình vào dưới bánh xe

- Buông tôi ra, buông tôi ra! - Phấn Vân vùng vẫy, đẩy Cao Hàn ra, nàng chạy thẳng tới Trong đống mảnh vụn xe tung tóe, là thân hình nhỏ nhắn của Khả Tuệ, áo đỏ và máu nàng trộn thành một mảng đỏ tươi chói mắt, đầu nàng ngửa lên, bộ mặt vẫn đẹp đẽ không bị thương. Phấn Vân nhét tay vào miệng, dùng răng cắn mình thật mạnh. Trong khoảnh khắc này nàng nhìn thấy không chỉ Khả Tuệ nằm trên vũng máu mà cả Văn Tiêu cũng nằm trên vũng máu

Nàng lao đảo đi tới, quỳ xuống, quàng tay ôm lấy người Khả Tuệ. Nàng vùi đầu trước ngực Khả Tuệ, tìm Khả Tuệ vẫn đang đập. Nước mắt nàng trào ra như trút, nàng khóc kêu:

- Khả Tuệ, cầu mong sao cháu đừng chết! Cầu sao cháu đừng chết! Cầu sao cháu để cho tôi có cơ hội chuộc tội! Khả Tuệ, chỉ cần cháu không chết, muốn bắt tôi như thế nào cũng được, muốn bắt tôi như thế nào cũng được...